

LEBRIS

We know
books

SILVIA AVALLONE O PRIETENIE

Traducere din limba italiană de
MARIA VOICU

BABEL

Cuprins

JURNALELE

<i>Bologna, 18 decembrie 2019, ora 2</i>	11
--	----

Partea întâi

ÎNAINTE CA TOATĂ PLANETA SĂ AFLE CINE E

(2000)

1. Vreau să fur o pereche de blugi	15
2. Doi străini	30
3. Adio unei priveliști	37
4. Camera portretelor	51
5. Vara despărțirii	61
6. Ora de poezie epică	75
7. La mijlocul lui august, când B. mi-a salvat viața	86
8. „Stea variabilă“	99
9. Fără destinatar	112
10. O fată normală	126
11. Liabel	139
12. Crăciunul anului 2000	146

13. „O construcție pentru totdeauna“	161
14. Întoarcerea gaițelor	167
15. Gin.....	178
16. Morante și Moravia	188
17. Un trandafir e un trandafir	198
18. Blogul.....	209
19. O perspectivă restituită	220
20. „Sally“	232
21. Îmbălsămătoarea	247
22. O iubire de provincie	262
23. Reginele lumii	279
24. Moda funerară.....	294
25. Via Mascarella.....	304
26. 9 iulie 2006.....	320
27. Realitatea își cere drepturile: viața merge mai departe	333
28. „Ploaia în păduricea de pini“	348

Partea a treia
LECTII DESPRE VID
(2019–2020)

29. Telefonul	363
30. O familie.....	382
31. Exerciții de reapropiere	398
32. Prietene pentru totdeauna	406

O PRIETENIE

T, 2 ianurie 2020	425
-------------------------	-----

1

VREAU SĂ FUR O PERECHE DE BLUGI

Dacă această poveste trebuie să aibă un început, dacă nu se poate altfel, atunci acesta ar fi episodul cu blugii.

Ce contează dacă nu corespunde firului cronologic al evenimentelor, dacă în acea după-amiază ne cunoșteam deja sau nu? Prietenia noastră atunci s-a născut, când fugeam pe scuter.

Dar, înainte de toate, e nevoie de o introducere. Nu mi-e tocmai ușor s-o fac și mă enervează, dar n-ar fi corect să pretind că Beatrice a mea e o Beatrice oarecare. Cititorul și-ar începe relaxat lectura și apoi, odată ce ar descoperi că ești tu, ar rămâne perplex: „Despre *ea* e vorba?!“ S-ar simți luat în râs. Din păcate, nu pot să ignor cât de mult s-a transformat fetișcana din jurnalele mele: acum e o figură publică de anvergură. Ba chiar una de neegalat, așa zice.

Persoana la care mă refer aici e nimeni alta decât Beatrice Rossetti.

Da, da, chiar *ea*.

Dar înainte ca toată planeta să afle cine e, înainte ca toată lumea să știe zi și noapte pe unde umblă și cu ce se îmbracă, Beatrice era doar o fată obișnuită, era prietena mea.

Cea mai bună prietenă, ca să fiu mai exactă, singura pe care am avut-o vreodată. Nu și-ar închipui nimeni așa ceva, iar eu am păstrat mereu secretul.

Povestea asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, când lumea nu era încă invadată de fotografiile ei și când, la simpla pronunțare a numelui său, nu se iscau dezbateri, discuții interminabile sau certuri aprinse. Polii magnetici, oceanele, pământurile abia ivite dintre ape nu vibrau la vreuna dintre ochadele ei pline de subînțeles, la vreun costum elegant sau la o cină romantică în compania unui bărbat superb, la ultimul etaj al hotelului Burj Khalifa. Ba dimpotrivă, pentru majoritatea, internetul nici măcar nu exista.

Nu m-am dezis niciodată de jurământul de tăcere pe care l-am făcut referitor la prietenia noastră. Iar dacă mă dezleg acum de această promisiune, o fac doar pentru a cădea la pace cu mine însămi. Întâmplător, această confesiune se naște și moare în același loc: în spațiul intim pe care îl reprezintă pentru mine scrisul.

Nici nu mă gândesc să zic vreodată asta în glumă sau, mai rău, să mă laud. În fond, cine m-ar crede? De exemplu, ar fi suficient numai să le spun colegilor mei: „O știu pe Rossetti, am fost colege de clasă“ și s-ar năpusti asupra mea obsesiv cu tot felul de întrebări. Ar presupune că doar ne-am salutat fugitiv sau că am făcut un schimb întâmplător de priviri: nimeni nu și-ar închipui că eu și una ca *ea* am putea deveni complice.

Ar vrea să scoată de la mine detalii spumoase sau, mai bine, amănunte jenante, care să-i mânjească aura imaculată, să mă atragă într-o capcană: „Și, e operată?“, „Pe lângă cine a stat ca să ajungă așa cunoscută?“

Ar întreba persoana greșită, fiindcă eu nu știu cine e „Rossetti“, însă *știu* cine e Beatrice. Lacunele din biografii, întrebările evitate cu delicatețe în interviuri, elementele-lipsă și pierderile care nu lasă nicio urmă, pe toate acestea le-am păstrat ascunse. Împreună cu bucuriile noastre infantile și scandaloase, care nu ar interesa pe nimeni, dar care pe mine și astăzi mă răscolesc.

Am încercat să am și alte prietene în afară de ea, dar fără să mă implic prea mult. În sinea mea știam că magia secretelor, căutarea tuturor ungherelor în care să ne ascundem și jurămintele acelea solemne se puteau naște doar atunci, în clasa a IX-a, între mine, Elisa Cerruti, o ilustră necunoscută, și Beatrice Rossetti, de care a auzit toată lumea.

Ce s-ar mai putea schimba pentru mine, care am pierdut-o, dacă toți cei din afară o idealizează, o divinizează, o martirizează, o urăsc și, pe deasupra, au impresia că o cunosc?

Nu știu nimic despre ea.

Pentru că ea a fost prietena *mea* cea mai bună în vremurile acelea anonime. Azi-noapte am citit toate cele cinci jurnale din liceu și pe cel din primul an de facultate. M-am uitat îndelung la biroul așezat în fața ferestrei și la calculatorul pe care, până astăzi, l-am folosit doar pentru serviciu. Sfăteam în picioare și îl priveam cu teamă. Încă de mică eram convinsă că mă pricep la scris, ba chiar speram să devin o mare scriitoare. Dar mi-am ratat șansa. Beatrice, în schimb, a devenit *un vis*.

Simt cum Bea, cea de care nimeni nu știe, se zbate să iasă la lumină. Am păstrat acest gol în inima mea atât de multă vreme, încât nici nu mă interesează dacă sunt sau nu la înălțimea a ceea ce vreau să fac. N-am nimic de demonstrat. Doar de povestit. Nici acum, în 2019, nu am reușit să trec peste dezamăgire, furie, nostalgie. Și nu știu dacă, recunoscând asta, mă declar pe deplin învinsă sau eliberată, voi afla la final.

Ce vreau este să cad la pace cu începutul.

Revin, așadar, la furtul blugilor.

Era 11 noiembrie 2000 – așa scrie în jurnalul din clasa a IX-a –, era o sâmbătă apăsătoare, ploaia bătea în geam, iar pe mine, ca pe toți ceilalți de vârsta mea, nu mă interesa decât să ies, să mă distrez, să am câțiva prieteni, dar eu stăteam închisă în cameră, deprimată, fără să fac nimic. Oricât de absurd ar părea azi, pe vremea aceea, nici Beatrice nu era prea populară. Ba dimpotrivă, avea chiar mai puțini prieteni dacă, pe la două și jumătate, după- masă, mă suna chiar pe mine.

Eram sigur ultima ei speranță. Sosisem în acel oraș de mai puțin de patru luni și nu doar că nu mă integrasem, dar viața mea nu avea niciun sens; nu-mi doream decât să mor.

După ce m-am întors de la școală, am luat prânzul cu tata în deplină tăcere, ca de obicei, apoi m-am dus să mă ascund în camera mea; mi-am pus căștile de la walkman și m-am reapucat de o listă de adjective – „solitar“, „maro-roșcat“, „bătrân“ – care defineau platanul din mijlocul curții. M-am săturat și de căutat cuvinte, așa că am aruncat jurnalul pe podea. Am stat, pur și simplu, cu picioarele încrucișate în mijlocul patului,

furioasă pe întreaga lume, când tata a bătut la ușa. Bineînțeles că nu i-am răspuns. Am oprit muzica. A așteptat. A bătut din nou, și nici de data asta nu i-am deschis. Era un fel de concurs: care dintre noi ea mai încăpățânat. Asta, până când a deschis puțin ușa și s-a apropiat cât să nu mă deranjeze:

— Te caută o colegă la telefon, o cheamă Beatrice.

Nu mi-a venit să cred.

— Hai, te așteaptă, mi-a zis tata, văzând că nu schițam nicio mișcare.

Clar era bucuros: credea că începusem să-mi fac prieteni, dar greșea. Înainte de acel apel, eu și Beatrice nu am fost în relații prea bune. M-a amăgit o dată, după care m-a tratat cu indiferență. La școală se prefăcea că nu mă vede. Era chiar mai rău decât să fiu luată în râs: mă ignora complet.

— Vii cu mine în centru? m-a întrebat imediat ce am ridicat receptorul. Ar fi trebuit să-i spun că nu și să închid imediat. În schimb, am cedat din prima.

— Când?

— Peste jumătate de oră, o oră?

Cât de mult mi-ar fi plăcut să fim văzute împreună, plimbându-ne pe bulevard. Ai grijă să nu-i pici în plasă, m-am avertizat, strângând mai tare receptorul în mână. Gândește: te faci de râs. Sigur e o capcană la mijloc. Și apoi: cum îndrăznește să mă caute? M-am înfuriat. Și, în același timp, aproape împotriva voinței mele, am fost foarte emoționată.

— Ce să facem în centru?

Testam terenul.

— Nu pot să-ți zic la telefon.

— De ce?

— E secret.

— Ori îmi spui, ori nu vin deloc.

— Vezi, deja dai înapoi...

N-am mai scos o vorbă, știam să aștept. A ezitat, dar până la urmă nu a rezistat și mi-a șoptit:

— Vreau să fur o pereche de blugi. Și știi deja pe care.

Am rămas mută.

— Singură nu pot, am nevoie de cineva care să-mi țină de șase, a mărturisit. Nici nu știi despre ce e vorba măcar: nu e o pereche de blugi oarecare... Costă patru sute de mii de lire! a exclamat în șoaptă.

Mi-am imaginat-o cum își ținea mâna la gură, de teamă să nu o audă cineva din casă.

— Dacă vii cu mine, fur una și pentru tine. Țiți promit.

Tata a ieșit din bucătărie, unde strângea masa, și m-a privit din hol cum țineam receptorul aproape lipit de mine. Ar fi dat tot ce avea mai scump pentru a mă vedea ieșind ca să mă obișnuiesc cu orașul acela, pe care nu puteam să-l sufăr. Singurul lucru pe care îl voiam era să mă întorc în timp, la viața dinainte, iar pe el să nu-l mai văd niciodată.

Îl uram, chiar dacă el nu-mi greșise cu nimic. Asta era și problema, nu făcuse nimic. Pereții din camera mea, proaspăt văruiți, care mă așteptau. Patul gol în care, noapte de noapte, stăteam cu ochii cășcați în tavan și le căutam îmbrățișările, așteptam să înceapă vreun joc, dar inutil. Era apartamentul în care ei nu vorbeau unul cu altul, în care nu se certau, nu mă mai strigau și parcă se încăpățâneau să nu existe.

— Vin, i-am spus într-un final.

Beatrice a zâmbit. Am simțit-o: mă ghicise. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că una ca mine era capabilă să fure, dar ea a știut. Am scris că pe vremea aceea era o fată ca oricare alta și n-am mințit cu nimic, dar avea un dar: citea oamenii. Nu la suprafață, nu pe sub piele, ci în adâncul sufletului. Cuvinte, gesturi, haine. Tocmai ea, care și-a găsit succesul datorită aparențelor, ea a știut că adevărul tainic al unei persoane, asemenea cărților, stă în tăceri, în ceea ce nu se spune niciodată.

— La trei și jumătate, la plaja neagră, da? Știi unde e?

— Da.

A închis. Iar eu, stând acolo cu receptorul încă în mână, chiar dacă nu mi-a venit să cred, reînviasem.

Plaja neagră e prea departe, mi-am spus, în timp ce m-am îmbrăcat în grabă, i-am aruncat tatei un „pa“ fără explicații și am ieșit din casă.

Era numită așa din cauza nisipului negru; în apropiere fusese pe vremuri o exploatare minieră și, cu siguranță, nu avea cum să fie în centru. Am ajuns acolo prin iulie, din întâmplare, într-una dintre nenumăratele după-amiezi când colindam orașul singură, pe scuter. M-a surprins faptul că, în plină vară, plaja era complet pustie. Era un golf unde, aproape de mal, apa era foarte adâncă, cadrul era apăsător, purta urmele delăsării, de plajă micuță evitată de turiști, cu care m-am identificat imediat.

Dar în acea sâmbătă de noiembrie, în timp ce conduceam, learcă din cauza ploii, nu reușeam să înțeleg de ce Beatrice mă chemase tocmai acolo.

Pentru că îi era rușine cu mine, evident. Sau a fost doar o glumă și nu urma să apară acolo.

Pe acel segment de coastă nu erau nici case, nici magazine, cu atât mai puțin blugi care să coste patru sute de mii de lire. La fiecare semafor mă opream, întorceam capul și simțeam dorința logică de a mă întoarce acasă. Doar că apoi, fără să-i pot rezista, am continuat să conduc.

Eu eram „străina“. Așa îmi ziceau toți în clasă, pe la spate, dar suficient de tare cât să-i aud. Ca și cum aș fi venit din Argentina sau din Kenya, nu dintr-o altă regiune a țării. Intram în clasă și mă măsurau din cap până-n picioare, îmi criticau încălțămintea, ghiozdanul, felul cum îmi stătea părul. De fiecare dată când pronunțam E-ul sau Z-ul diferit de ei, râdeau. Împreună cu Beatrice. Niciodată nu m-a apărut, nu a venit vreodată la mine în pauză. Și acum ce vrea de la mine? Să-i țin de șase?

Ce tâmpită sunt!

Mergeam de-a lungul coastei șerpuitoare și haina îmi flutura pe spate, odată cu gândurile mele negre luate de vânt. Ploaia s-a oprit și săgeți de lumină s-au ivit dintre norii mari și grei. Străzile, clădirile, plajele: totul era ud. Era imposibil ca una ca ea să vrea să-mi fie prietenă.

Se machia; în fiecare zi arăta ca proaspăt ieșită de la coafor. Și eu? Mai bine o las baltă. Ar fi trebuit să existe cineva care să mă învețe să-mi pese și de aspectul exterior, dar asta nu s-a întâmplat. Când am ajuns la intersecția de la marginea orașului, m-am oprit la stop, m-am privit în retrovizoare și m-am simțit atât de invizibilă, chiar și pentru mine. O față palidă cu pistriui. Aș fi putut, probabil, să-mi dau cu pudră sau cu niște fond de ten, dacă aș fi avut în casă așa ceva, desigur, dacă ar fi existat vreo urmă de obiecte feminine, dar nu era cazul. Am cotit pe strada care dădea spre partea expusă a promontoriului și mi-am dat seama clar: a fost o glumă. Urma să mă trezesc acolo singură, pe plajă, mai singură decât fusesem vreodată. M-aș fi aruncat de pe stânci. Greșisem din nou, tot ce făceam era să greșesc.

Dar am găsit-o acolo.

Așezată pe scuterul ei nou, un SR. Mă aștepta sub cerul gri, greu de ploaie, ținea casca în mână și purta o pelerină de ploaie de culoare închisă, lungă până la tălpi, din care ieșea o pereche de cizme cu toc

extrem de înalt, cui, cu care niciun alt muritor, de orice vârstă, nu ar fi reușit să conducă un scuter pe o ploaie ca aceea. Vântul îi bătea cu putere în pletele lungi până la fund care, în anul 2000, nu erau nici crețe, nici șatene, ci castaniu-închis, cu vârfurile decolorate, așa cum se purta pe atunci, și întinse cu placa. Nu m-a mințit, nu m-a trădat: chiar cu mine a vrut să iasă.

Am încetinit. La câțiva centimentri de scuterul ei, l-am parcat pe-al meu, un Quartz la mâna a doua, cel mai urât pe care tata ar fi putut să mi-l ia, pe deasupra, era și plin de abțibilduri jenante: un deget mijlociu deasupra stopului, buldogi cu creastă și A de la anarhie, urme de punkist, care nu fuseseră lipite de mine.

Cu plămânii și inima paralizate, cu brațele și picioarele înmuiate, mi-am scos casca, am ridicat privirea și, aproape douăzeci de ani mai târziu, încă am chipul ei imprimat în memorie. Nu ca azi, când o vezi în milioane de imagini pe toate clădirile, pe copertile revistelor sau oriunde pe internet. Ci cum era în ziua aceea pierdută a adolescenței mele, singura dată când am văzut-o nemachiată în afara casei. În parcare a aceea plină de noroi de pe plaja neagră, fără nimeni în jur, când am fost doar noi două, una în fața celeilalte.

Tenul îi era palid, cu pete roșii și coșuri. La tâmpile și pe frunte, mai ales, avea semne, pentru că încercase să le stoarcă, și constalații întregi de puncte negre. Nu că asta i-ar fi știrbit cu ceva frumusețea uluitoare, dar trăsăturile ei, fără masca de fond de ten, erau imperfecte, rotunde, aproape triste. Ținea gura ușor întredeschisă, buzele îi erau crăpate de frig; fără ruj putea să treacă neobservată. Dar ochii erau tot superbi, de un verde-smarald imposibil de găsit în natură, cu gene lungi chiar și fără rimel, cu privirea mută, închisă într-o aură de mister; acei ochi pe care toată planeta îi cunoaște sau, cel puțin, așa crede.

— Ce scuter urât ai! Dar să știi că totuși abțibildurile îmi plac.

A surâs cu dinții ei albi, perfect aliniați, cu gropițele ei din obraji, așa cum zâmbea când era pregătită să te lase dezarmat.

— Nu eu le-am lipit, i-am răspuns cu sinceritate, frate-miu le-a pus.

Ăsta fusese și singurul motiv pentru care nu le dezlipisem.

— Mai devreme să știi că te-am mințit, dar asta pentru că era singurul mod să te conving să vii. N-o să mergem în centru, mergem în Marina di S și scuterul tău e prea ușor de recunoscut: o să-l lași aici.

— Aici?

M-am uitat în jur. O zonă cu teren uscat, nisipos, cu arbuși culcați la pământ de mistral. Acolo era doar marea, neprietenoasă.

— Nu vin cu tine. Până acolo sunt cel puțin zece kilometri.

— Doisprezece, mai precis.

— N-avem cum să ajungem un motor așa mic până acolo. E prea departe. Tata o să cheme poliția dacă nu mă întorc acasă până se lasă seara.

Asta a fost altă minciună. Și dacă mă întorceam acasă la miezul nopții, tata ar fi crezut că mă comport ca orice adolescent normal de paisprezece ani și ar fi fost în culmea fericirii.

— Scuterul meu ajunge la optzeci de kilometri pe oră, ce crezi? Doar nu vin de la Biella, ca tine. Dacă ne mișcăm repede, până la șapte suntem înapoi. Studiez planul ăsta de zile întregi. De ce nu ai încredere în mine?

Pentru că n-ai cum să conduci doisprezece kilometri cu optzeci la oră pe tocurile alea. Și pentru că mi-ai pus mai demult o mână pe umăr și apoi ai dispărut. Și când te-am văzut din nou, m-ai ignorat complet, ai râs și tu când ceilalți își băteau joc de mine.

Dar cel mai rău era că deja o iertasem.

— Hai, urcă! s-a răstit, așezându-se pe marginea șeii ca să-mi facă loc și mie.

Am coborât de pe vechitura mea de Quartz, care totuși era unicul scuter pe care îl aveam, iar tata, la cât de mult îi păsa de aparențe, nu mi-ar fi cumpărat niciodată unul mai prezentabil.

— Ce, ți-e teamă să nu ți-l fure cineva? a râs. Cine să ți-l ia, pescărușii?

Am urcat în spatele ei. Beatrice a demarat în trombă pe scuterul ei. Nu mințise, chiar era „fermecat”. Am parcurs drumul plin de gropi, am trecut pe lângă far, pe lângă observatorul astronomic, am făcut slalom printre toate gunoaiele îmbibate de sare, pe pământul acela umed, printre animalele sălbatice ascunse printre stejari.

M-am prins de ea, învingându-mi rușinea, mi-am lipit pieptul de spatele ei. Bea m-a lăsat, a știut că-mi era teamă. Viteza aceea era o noutate pentru mine. Roțile alunecau pe asfaltul umed, iar ea continua să accelereze. Simțeam că puteam cădea în orice moment.

Am intrat pe autostradă: o linie dreaptă, două benzi pline ochi de camioane, numai mașini, niciun alt scuter. A accelerat la șaptezeci la oră,

depășindu-i pe toți, precum trenul cu ferestrele luminate care mergea spre nord, acolo unde rămăsese în urmă toată viața mea de până atunci.

La vest, dincolo de pădurea de conifere, soarele se ivea dintre nori și se cufunda incandescent în mare. Goneam pe linia continuă care despărțea cele două benzi, șoferii ne claxonau și ne semnalizau din faruri că era periculos să mergem atât de repede; pe scuter avea voie să circule o singură persoană. Am închis ochii, îmi părea rău că plecasem de acasă, că o ascultasem. În acel moment Bea a luat o mână de pe ghidon.

Mâna ei băgată într-o mânășă din lână a apucat-o pe a mea, goală. A strâns-o.

Nu știam nimic una despre cealaltă, eu nu-i cunoșteam durerea și nici ea pe a mea, dar ceva trebuie să fi intuit, pentru că și-a strecurat degetele printre ale mele, le-a mângâiat, iar eu le-am atins pe ale ei. Și poate din cauza asta sau pentru că era prea frig, ochii mei au început să lăcrimeze.

Magazinul se numea Scarlet Rose. Sunt sigură că s-a închis de mulți ani, dar în iarna aceea, în Marina di S, funcționa. Era fascinant, avea șase vitrine stralucitoare care dădeau în bulevardul principal și deja era împodobit splendid pentru Crăciun. Părea o navă spațială. Atât de tare strălucea.

Beatrice și cu mine am rămas acolo, în față, să înghețăm puțin. Să privim turiștii veniți de la Florența sau chiar de la Roma, care-și strângeau umbrelele, intrau și aveau în portofele milioane de lire.

În jurul nostru, Marina di S era luată cu asalt, cum se întâmplă doar la stârșit de săptămână și în plin sezon. Era incredibil de aglomerat. Peste tot se vedeau mașini de popcorn, vânzători de baloane, cântăreți la acordeon cu pălăriile întinse, în care oameni încărcăți de cumpărături aruncau câteva monede.

Întotdeauna m-a încercat un sentiment de tristețe pentru localitățile maritime, care sunt turistice și nimic mai mult. Singurul lucru care le face speciale e simpla apropiere de mare. Marina di S era chiar una dintre ele: o aglomerare de case de-a lungul unui șir de magazine, un port modest, câte un depozit mai mare și fără istorie în spate; un loc anonim care, din când în când, se deghizează și se umple de miros de biscuiți crocanți, alune glazurate și pizza. În acea după-amiază mi s-a părut superbă.

Beatrice mă ținea de mână, eram aproape lipită de ea. Poate se temea să nu mă răzgândesc în ultima clipă, dar cum aș fi putut? Aproape că trăiam un vis. Mă afluam sâmbătă seara în mijlocul bulevardului – era prima dată –, la brațul unei persoane de vârsta mea, eram tovarășa ei. Știam că asta e posibil doar pentru că acolo nu ne știa nimeni, pentru că Beatrice era complet nemachiată, ascunsă sub o pelerină neagră, nu învăluită în strălucire, fiindcă asta era scopul: să rămânem incognito, să nu fim văzute, să nu ne rețină nimeni figurile. Acum, dacă stau să mă gândesc, a fost minunat: doar eu și ea știm ce a însemnat acel moment. Și-a făcut curaj.

Când s-a hotărât, m-a târât după ea în fața celei de-a treia vitrine: pe mijloc, scăldați în lumină, erau expuși ceea ce, am înțeles chiar și eu, trebuie să fi fost *acei* blugi. Băuți în pietre Swarovski de sus până jos, pe fiecare centimentru, mulați, arătând precum coada unei sirene. Restul manechinului era gol, evident: cu ce să combini o astfel de pereche de pantaloni?

— Mi-a zis mama că nu mi-i cumpără, a explicat cu privirea ațintită asupra lor. Nici măcar de Crăciun, nici dacă ar fi singurul lucru pe care mi-l doresc. E o proastă.

S-a întors spre mine:

— Nici n-ai idee ce proastă e mama, nimeni nu știe.

N-am spus nimic, acel subiect era tabu pentru mine. Am înțeles că și pentru ea era la fel, fiindcă n-a mai continuat. Dar, după câteva momente, m-a privit drept în ochi, cu o hotărâre pe care n-aveam s-o uit niciodată.

— Mi-am jurat că într-o zi o să intru aici și o să cumpăr tot magazinul. Cu banii mei, pe care o să-i câștig singură, numai ai mei. O să-mi iau tot ce vreau, o să-l devastez, nu las nimic. Ți-o jur! N-am furat și n-o să mai fur niciodată. Dar azi trebuie s-o fac, cu orice preț. Înțelegi?

— Da, am răspuns.

Mi se părea, într-adevăr, că furatul blugilor era o chestiune de viață și de moarte. Mi-am promis că o voi ajuta să plece cu ei de acolo, chiar dacă asta ar fi însemnat să fiu prinsă, identificată și dusă la secție. În acel caz, pentru prima și singura dată, tata ar fi venit să mă scoată pe mine, și nu pe frate-miu, și aș fi putut să urlu la el:

— Ai văzut ce-am ajuns să fac? Ce rău îmi e, cât de nefericită sunt aici? Du-mă înapoi la Biella, te rog.

Beatrice și-a dat jos haina, a băgat-o în geantă și și-a prins părul. Ca prin minune, și-a schimbat complet înfățișarea.

Am intrat. Vanzătoarele erau toate ocupate, ceea ce nu a împiedicat-o pe una dintre ele să ne observe, să vină direct spre Beatrice, iar apoi să-și întoarcă privirea contrariată și către mine. Nici nu mai spun cât eram de emoționată într-un astfel de moment plin de adrenalină. Nu mai știu cum fusese în acea zi, dar, în toate celelalte, băgam mâna în dulap și luam prima haină pe care o găseam, cu unicul scopul de a-mi acoperi corpul cu ceva. Doar că, într-un magazin de genul acela, efectul era contrar. Beatrice m-a observat și ea, și-a dat seama mult prea târziu că eu, la fel ca scuterul meu, arătam ca o ciudățenie.

Dar cortina deja era ridicată. Nimeni pe lume nu știa să-și joace rolul mai bine decât Beatrice. Și-a lipit buzele de urechea mea și mi-a șoptit:

— Prefă-te că ești surdomută.

Ar trebui să povestesc, în primul rând, cum era îmbrăcată Beatrice. Și asta nu doar pentru că întregul ei viitor, averea și faima aveau să depindă de această abilitate vrăjitoarească de a-și pierde identitatea pe sub hainele pe care le purta. Succesul misiunii în care ne angajaserăm amândouă depindea exclusiv de această deghizare.

Purta un palton de-al mamei ei, de culoarea smântânii, scurt și strâns în talie cu o curea mare, în nuanța fildeşului, care îi dădea un aer rafinat și o făcea să pară cu cel puțin cinci ani mai mare.

Era încălțată cu ghetele pe care le-am pomenit deja, dintr-o piele neagră, moale și netedă.

În plus, mai avea o fustă amplă, tot neagră, de catifea, lungă până la pământ, plină de falduri și inserții de organdi, nu știu de la care stilist, însă vânzătoarea care pusese ochii pe noi și care a căzut în capcană știa. S-a apropiat de Beatrice imediat ce a terminat cu o altă clientă, ca să-i spună că fusta respectivă era o piesă extraordinară și că, dacă voia ceva cu care să o combine, se afla în locul potrivit. Beatrice s-a grăbit să inventeze că o cumpărase de la Florența, pentru că, de fapt, locuia acolo, împreună cu mine: surioara mai mică și nefericită.

Adevărul e că, în ziua aceea, deși amândouă aveam paisprezece ani, ea arăta de douăzeci, iar eu, de zece. A fost clar încă de la început că protagonista era ea, regula care a marcat întregul nostru viitor împreună. Și chiar acest ultim gest pe care îl fac astăzi: eu mă ascund să scriu, iar ea e acolo, strălucitoare, în centrul universului, pe buzele tuturor.